

pantningen kan invertsættes, at Auktionsprotokollen tydelig udviser Kjøberens Naavn og Kjøbesummens Størrelse, saaledes at altsaa Fordringer efter saadanne Auktioner, ved hvilke det maatte være gaaet noget mere formløst til, ikke kunne henføres under Bestemmelsen under Nr. 10 a. — Til § 1 Nr. 10 e. foreligger der en Ændring, som er en simpel Redaktion, og som efter min Mening ikke trænger til nogen yderligere Begrundelse. — Et Mindretal i Udvalget har ment, at der ikke burde gives Udpantningsret for de i § 1 Nr. 10 f. omhandlede Bøder og Erstatninger; men af lignende Grunde som den, jeg har tilladt mig at anføre med Hensyn til § 1 Nr. 10 a., har Udvalgets Flertal ment i denne Henseende at maatte tiltræde Lovudkastet, saaledes som det foreligger. Under den nuværende Tilstand kunne de her omtalte Bøder og Erstatningskrav ikke gjøres til Gjenstand for Eksekution, men maa frentvinges gennem en Sag, under hvilken der imidlertid slet ikke kan være Tale om Procedure. Domstolen har simpelthen at undersøge, om Mønstringskommissionen har paalagt den Vedkommende en saadan Bøde og Erstatning, og naar dette findes — hvad jo altid vil være Tilfældet — maa Dommen useiðbarlig lyde paa, at Vedkommende har at betale de Bøder og Erstatninger, som Mønstringskommissionen har paalagt ham, samt derhos de Omkostninger, Sagen har medført, saaledes at den Person, som er idømt de nævnte Bøder og Erstatninger, ganske utvivlsomt vil være bedre tjent med den i Lovudkastet indeholdte Regel fremfor med den Tingenes Tilstand, hvorunder vi nu befinde os. — Endelig har Udvalget foreslaaet en Bestemmelse, føiet til § 1. Den er strengt taget overflødig, da Rekvirenten ogsaa efter den nugældende Ret altid har Valget imellem, om han vil gaa den sædvanlige Nettergangsvei, eller om han vil benytte Udpantning; men man har ment, at det i en Lov som denne vilde være heldigt, at Saadant udtrykkelig indsattes. Fremdeles har man ogsaa ment, at det var ønskelig, at en Del af Fordringen, som var uomtvistelig, ren og klar, skulde kunne gjøres til Gjenstand for Udpantning, medens Resten, som var tvivlsom, blev al inddrive under den almindelige borgerlige Processus sædvanlige Former. Fremdeles er der foreslaaet en Tilføielse om, at naar Skyldneren tilbyder delvis Betaling, bør denne modtages. Ogsaa denne Tilføielse er maasse strengt taget overflødig, men det er dog ikke en ganske unyttig Tilføielse, da det undertiden er statueret, at Kreditor kun er pligtig til at modtage en saadan Betaling, som i Et og Alt fyldestgør, hvad han kan have at fordr. — Til § 2 har Udvalget stillet det Ændringsforslag, at Ordene: „dog at det for de i Forordningen om Amtstueoppehørsler m. m. af 8de Juli 1840 ommeldte Oppehørslers Vedkommende forbliver ved den i den nævnte Forordnings § 11

fastsatte længere Frist“ udgaa; jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvise til Betænkningen. — Ved Ændringsforslaget til § 3 har Udvalget ment at imøbetomme en Bemærkning, der fremkom ved første Behandling om, at en saadan Forretning burde ske saa simpelt og formløst som muligt, og at det ikke skulde være nødvendigt, at Fogden fremlagde sin Retssprotokol og affagde en Kjendelse i Retssvidners Overværelse. Udvalget er af Ministeren blevet gjort opmærksomt paa, at man i den nugældende Ret kjender en saadan Fremgangsmaade, hvorefter disse Formaliteter ikke behøves, og Udvalget har derfor stillet et Forslag om, at der i Linie 6 indskydes Ordene: „ved Paategning paa Begjæringen“. — Med Hensyn til §§ 4, 5 og 7 er der af Udvalgets Mindretal stillet Forslag, som ville findes udførlig motiverede af dette i Udvalgets Betænkning. Jeg skal med Hensyn til disse Forslag bemærke, at der, da de oprindelig bleve stilledes i Udvalget af det høitærede Mindretal, viste sig Tilbøjelighed hos Udvalgets Medlemmer til i saa Henseende at følge ham, men at den høitærede Minister i en Konference, Udvalget havde med ham, gjorde det opmærksomt paa, at han maatte anse saadanne Ordninger for usørenlige med den hurtigere og lettere Forretningsgang, der burde finde Sted ved Udpantning, ja, at han endog fandt dem usørenlige dermed i et saadant Omfang, at han med disse Ændringer og navnlig med Ændringsforslaget under Nr. 14 slet ikke kunde tage imod Loven. Udvalgets Flertal har ment her at maatte bøie sig for den ærede Minister, dels fordi det ikke kunde anse det for rigtigt at sætte dette for Dørigt saa fortjenstlige Lovforslags Skæbne paa Spil for disse Ændringsforslags Skyld, og dels fordi det maatte tillægges de af Ministeren fremførte Grunde en ikke ubetydelig Vægt, idet det efter Flertallets Mening ikke kan negtes, at en saadan Fremgangsmaade, hvorefter Fogden skulde modtage Indsigelse, som fremkom fra Skyldneren, let forinden Forrettningens Berømmelse kunde fremkalde en meget langsom og slæbende Procedure for Fogden, hvilket maatte siges at være i fuldstændig Strid med Udpantningsforretningernes egentlige Bæsen. Hertil kommer, at Udcastet, som det foreligger i dette Stykke, paa det Næste vil slutte sig til den nugældende Ret, hvorved der, saavidt mig bekjendt, ikke spores nogen Ulempe, idet der nu bestaar det Forhold imellem Dørighedens Beslutning og Domstolens Berettigelse, at Fogden ikke, naar Udpantningsordren præsenteres ham, er berettiget til at tilføisætte denne, saalænge han ikke anser den for ubesøjet, men han skal fremme Forrettningen paa Forrettningstøbet, og der, efter Kjendelse og efterat Parterne have udtalt sig, skal han tage sin Beslutning. Da dette er Reglen i den nugældende Ret, da der ikke deraf er sporet nogen følelig Ulempe, og da Ministeren har stillet sig paa den nævnte Maade overfor Ændringsforsla-